

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **D. L.**, zastoupeného Mgr. Magdou Havlovou, advokátkou se sídlem v Brně, Nové Sady 27, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2004, č. j. 56 Az 107/2003 – 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokátky Mgr. Magdy Havlové **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2004, č. j. 56 Az 107/2003 – 34, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 16. 9. 2003, č. j. OAM-1024/LE-C08-PA03-2003, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že ministerstvo se důvody vyplývajícími z § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu podrobně zabývalo, přičemž vycházelo zejména z výpovědi stěžovatele a z údajů v jeho cestovním dokladu. Z těchto nepochybně zjistilo, že před vstupem na území České republiky pobýval na území Moldavska. Z této země odjel z obavy před věřitelem nebo osobou tímto věřitelem najatou. Důvodem odchodu byly tedy ekonomické problémy

ve vlasti a obava ze splácení dluhu a věřitele a nikoliv pronásledování z důvodu uplatňování politických práv a svobod nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatel měl možnost se na území Moldavska svobodně pohybovat, vejít do kontaktu s orgány tohoto státu. Proto krajský soud dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvod spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle jeho názoru ministerstvo nezjistilo přesně a úplně skutkový stav věci ve vztahu k důvodům azylu podle § 14 zákona o azylu před vydáním rozhodnutí, čímž porušilo ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a v důsledku toho i neprávně posoudilo žádost o azyl. Ministerstvo se nevypořádalo s tvrzením stěžovatele o datu zahájení řízení o udělení azylu, když stěžovatel uvedl, že o udělení azylu požádal již ve vlaku, kde jej zadržela policie, a to bylo 15. nebo 16. 7. 2003. Rozhodnutí ministerstva bylo vydáno dne 16. 9. 2003, tedy po uplynutí lhůty stanovené v § 16 odst. 2 zákona o azylu. Důkazy, které si ministerstvo opatřilo pro rozhodnutí, nebyly úplné a nemohlo tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebovalo zodpovědět. Správní rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů. Závěrem stěžovatel poukázal na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázalo na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení, a na vydané rozhodnutí. Namítalo také zmatečnost v kasační stížnosti v uvedení data rozsudku krajského soudu. Z výše uvedených důvodů navrhlo buď odmítnutí kasační stížnosti pro neodstraněnou vadu podání nebo její zamítnutí a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Námitku stěžovatele o nedostatečném zjištění skutkového stavu, nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou. Ministerstvo si pro rozhodnutí opatřilo dostatek podkladů, když vycházelo z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení a v pohovoru k důvodům návrhu. Takto zjištěný skutkový stav nelze, zejména s ohledem na skutečnosti uvedené stěžovatelem ve správním řízení, považovat za nedostačující k rozhodnutí, zejména když stěžovatel neuvedl, jaké další důkazy měly být provedeny. Navíc pokud jsou splněny podmínky stanovené v § 16 odst. 1 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti, není zákonný důvod zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, jak na to poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, protože udělení azylu podle citovaného ustanovení je za takové situace vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Rovněž tak námitku stěžovatele ohledně nedodržení lhůty stanovené v § 16 odst. 2 zákona o azylu ministerstvem považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou. Podle § 10 odst. 1 zákona o azylu se řízení o udělení azylu zahajuje podáním žádosti o udělení azylu na tiskopise uvedeném v příloze č. 1 tohoto zákona. Tuto žádost stěžovatel podal dne 19. 8. 2003. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu bylo vydáno dne 16. 9. 2003, tedy v zákonem stanovené třicetidenní lhůtě. Pokud stěžovatel tvrdí, že o udělení azylu požádal již ve vlaku, kde jej zadržela policie, a to 15. nebo 16. 7. 2003, je tato skutečnost z hlediska běhu lhůty stanovené v § 16 odst. 2 zákona o azylu právně irelevantní.

Upozornění stěžovatele na čl. 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, je podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela bezpředmětné, protože stěžovatel požádal o udělení azylu podle zákona o azylu a nikoliv o přiznání postavení uprchlíka podle zákona č. 498/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyní advokátka a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby 2 x 1000 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 2 x 75 Kč, celkem tedy 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu